

ΤΟ ΣΥΝΤΟΜΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Η θερμή εποχή αυτή λοιπόν, που μόλις έφυγε (μεταξύ μας, εύχομαι να πάει στα τσακίδια και να μην ξαναγυρίσει), είχε απ' όλα τα «καλά» της ελληνικής επαρχίας. Εκτός από την αφόρητη ζέση που έπληξε όσους δεν είχαν πρόσβαση (δηλαδή έγχρωμους μετανάστες και Ρομά) στις κοντινές ακτές που είχαν καταληφθεί από τα ντόπια βοθροξεράσματα και τους καλεσμένους συγγενείς τους, αλλά και τα αδέσποτα ζώα που κυνηγήθηκαν από την ζέση, τις καραμπίνες και τις φόλες για να δουν οι εποχιακοί επισκέπτες το τοπίο «καθαρό» (δηλαδή μόνο με Έλληνες), είχαμε και τις γνωστές σε όλες/ους μας δημοτικές/ευρω-εκλογές και, φυσικά, πανηγύρια, τοπικές γιορτές, δεκαπενταύγουστο κ.α. *Παρένθεση:* τα τοπικά πανηγύρια στην επαρχία, για οποιαδήποτε μειονότητα, είναι η μετουσίωση του ελληνορατσισμού. Οι τοπικές γιορτές, σε γενικές γραμμές, πέρα από την οικολογική ρύπανση και τον πόνο που σκορπάνε στα ζώα, είναι μαζώξεις υποκριτών που αναλώνονται σε ανούσιες αηδίες. Στα οικογενειακά τραπέζια λοιπόν, των πανηγυριών, τον ρόλο της Ιεράς Εξέτασης για «τις πρωτευουσιάνες πουτάνες» που ήρθαν, για «τις πούστρες που, αύριο-μεθαύριο, έτσι όπως έχει γίνει η νεολαία μας, θα ξελογιάσουν τα παλικάρια μας» και «ολους αυτούς τους γύφτους που πάνε πάνω-κάτω» και παρελαύνουν μπροστά τους, αναλαμβάνουν, φυσικά, οι αρχηγοί της οικογένειας. Το σεξιστικά, ομοφοβικά και ρατσιστικά ξερατά, συνήθως, συνοδεύονται με κάποιο αστέιο για εξιλέωση. Άλλωστε όλο και κάποια/ος οικογενειακή/ος φίλη/ος είναι στο τραπέζι, «μην εκτεθούμε!».

Σ' αυτές τις οκλαγωγίες οι ρόλοι είναι αυστηρά διαχωρισμένοι. Τα «παλικάρια και οι λεβέντες» σε συγκεκριμένα πόστα που «απαιτούν άντρες». Στο τεμάχισμα και την πώληση της γουρουνοπούλας, με την απαραίτητη «λαμογιά» στο ζύγισμα, «αφού οι πρωτευουσιάνοι δεν ξέρουν». Στο σερβίρισμα. (εφόσον αυτό συνεπάγεται γνωριμίες. Αποκλειστικά ανδρικό προνόμιο) Όπως και την διοργάνωση, η οποία είναι επίσης ανδρική υπόθεση. Οι γυναίκες, δε, στην πώληση παραδοσιακών προϊόντων και, σε γενικές γραμμές, άφαντες.

Ας πούμε όμως δύο βασικά λόγια για την επαρχία. Η επαρχία είναι πολύ σκληρή. Απ' όλες τις πλευρές και για οτιδήποτε δεν προσαρμόζεται στην καφρίλα. Ή, έστω, να υποταχθεί. Να συμβιβαστεί σε αυτήν. Η νοημοσύνη των ανδρών, κυρίως, της επαρχίας και η αντιληπτική ικανότητά τους είναι πολύ χαμηλή. Είναι τόσο – όσο ακριβώς χρειάζεται για να κάνουν κακό και για να αναπαραχθούν οι επόμενοι ρατσιστές, σαδιστές, σεξιστές, ομοφοβικοί, ή τέλος πάντως τα επόμενα ελληνάκια. Ο εθνορατσισμός που τους διακατέχει, εκτός από ελάχιστες περιπτώσεις, τους συνοδεύει σε κάθε γεγονός της ζωής τους.

Θέλει απίστευτη δύναμη να επιβιώσεις εδώ – και αν – όταν ξεχωρίζεις για τη σεξουαλικότητά σου, το χρώμα, την καταγωγή, τις οικολογικές ή φιλοζωικές σου ευαισθησίες. Στην επαρχία όλοι/ες γνωρίζονται. Η εμπιστοσύνη δεν υφίσταται. Όλοι/ες ξέρουν τα πάντα. Όλοι/ες κάνουν πως δεν ξέρουν. Όλοι/ες κάνουν πως δεν τους νοιάζει αλλά θέλουν να μάθουν. Στο χωριό η κανονικότητα είναι επιθετική. Όταν κάποια/ος ξεφεύγει από τις κοινωνικά κατασκευασμένες νόρμες, εξοστρακίζεται, γίνεται αντικείμενο διασκέδασης του όχλου, κλειάζεται, περιθωριοποιείται (βίαια σε πολλές περιπτώσεις).

Εκεί στα τέλη του 80», θυμάται ο Π., έπαιρνε την κόρη του αγκαλιά και κατηφόριζε προς εκείνο το σπίτι, ερείπιο σήμερα, που μέσα του κλείνει πολύ πόνο, και έκανε τον θεατή όταν τσούρμω χωριατατζήδων όλων των ηλικιών, κλεύαζαν τον μοναδικό, όπως λέει σήμερα στα 70 χρόνια του ο Π., gay του χωριού. Πέτρες στα τζάμια και στα κεραμίδια μόνο επειδή ακολούθησε αυτό που ήθελε το σώμα του. Αδιανόητο. Ακόμα και σήμερα. Ο Τ. όμως δεν παραδόθηκε ποτέ. Σε πείσμα όλων των προκαταλήψεων και των στερεοτύπων της επαρχιώτικης κοινωνίας συνολικά, έμεινε εκεί και τους έφτυσε, μαζί με την αδερφή του, την μοναδική του φίλη, μέχρι το θάνατό του σε βαθιά γεράματα.

Το δηλώνω κατόπιν ώριμης σκέψης και πλήρης συνείδησης: Τους μισώ, τώρα και για πάντα. Ανθρωπάρια που λατρεύουν να προσφέρουν πόνο, ανίκανοι να δώσουν, να φιλοξενήσουν, να χαμογελάσουν, να αγαπήσουν, να σταθούν αλληλέγγυοι, να κατανοήσουν χωρίς να αποκομίσουν κάτι.

Δεκαπενταύγουστος. Οι τράγοι είχαν την τιμητική τους. Οι έμφυλοι ρόλοι ξεκάθαροι για την προετοιμασία της αιμοβόρας γιορτής. Η θρησκευτική σαβούρα των ημερών σκεπάζει τα πάντα. Σκοταδισμός και φρίκη βαφτίζονται «γιορτή»!

Αυτό το καλοκαίρι όμως, σημαδεύτηκε κυρίως από τις εκλογές. Το καφενείο κάθε μέρα γεμάτο. Σταθερή αξία ένας άπληστος μπάτσος και ένας τζαμπατζής παπάς. Οι πολιτικές «αναλύσεις» από τη θέση του «θύματος» βέβαια, δίνουν και παίρνουν. Όλοι τα ξέρουν όλα. Εάν κλείσεις τα μάτια σου, νομίζεις πως ακούς τον καρατζάφερη με διαφορετικές φωνές. Η συνομωσιολογία είχε τον πρώτο λόγο. Αυτά τα σκουπίδια νομίζουν πως είναι το κέντρο του κόσμου. Το γεγονός πως στις εκλογές έβαλαν υποψηφιότητα και εθνικιστικές, φιλοχουντικές και νεοναζιστικές οργανώσεις, έκανε το ρατσιστικό λόγο των πιο κεντρώων και μετριοπαθών παρατάξεων, να διεκδικήσει αποκάλυπτα και απενοχοποιημένα, πλέον, την ελευθερία έκφρασής του.

Η συγκρότηση έστω κάποιας ελευθερίας της έκφρασης ενάντια στον τοπικό ρατσιστικό βούρκο καταπολεμήθηκε και εξαφανίστηκε από τη συντριπτική νίκη του μισανθρωπικού λόγου που υιοθετήθηκε απ' όλους τους υποψήφιους. Η εθνικοθρησκευτική σούπα ήταν πλέον έτοιμη να σερβιριστεί σε όσους ντόπιους το χνώτο τους βρώμαγε από τη ρατσιστική πείνα για τους «ξένους εγκληματίες». Ο πιο διευθεταμένος ρουσφετάκιας, ο πιο γλύφτης μες στους γλύφτες, ο πιο ψεύτης μες στους ψεύτες, πήρε την πρωτιά. Καταδικασμένος, στο παρελθόν, σε τρία χρόνια φυλάκιση για μαστροπεία. Ομοφοβικός ψευτόμαγκας. Υποσχέθηκε να εξαφανίσει όλα τα αδέσποτα μόλις έρθει στα πράγματα. Τυπικός άντρας της επαρχίας.

Το κυριότερο χαρακτηριστικό των επαρχιωτών είναι η απλοϊκότητα των πραγμάτων. Όποια/ος προσπαθήσει να εξηγήσει με σύνθετους όρους και φιλοσοφικά επιχειρήματα το ελληνο-χριστιανικό πρόβλημα της επαρχίας, στην ουσία εκτός από σπατάλη χρόνου, έμμεσα ή άμεσα, αναγνωρίζει σ' αυτούς τους άθλιους κάποια θετικά στοιχεία και ελαφρυντικά. Τους απενοχοποιεί. Τους παρουσιάζει ως θύματα ενώ είναι συνειδητοποιημένοι θύτες. Στο χωριό τα πράγματα είναι απλά: τα ζώα

είναι για τους ανθρώπους. Οι γυναίκες είναι για τους άντρες. Οι μαύροι είναι για τους λευκούς. Οι μετανάστες είναι για τους έλληνες. Πρώτα είναι τα παιδιά μας, μετά τα ξένα. Πρώτα οι στρείτ, μετά οι γκέη. Πρώτα οι καθαροί, μετά οι βρώμικοι. Πρώτα οι αδύνατοι, μετά οι παχείς. Πρώτα οι χριστιανοί, μετά οι μουσουλμάνοι. κοκ (το ότι δεν ανέφερα πχ άλλη θρησκεία ή άλλη σεξουαλική ταυτότητα από τα παραπάνω, συμβαίνει διότι αυτά ανήκουν στη σφαίρα των περίπλοκων καταστάσεων, επομένως, δεν υπάρχουν και στο λεξιλόγιο). Με αυτούς τους όρους εξηγούν τα ΠΑΝΤΑ. Σε όλα τα επίπεδα. Οτιδήποτε σύνθετο ή περίπλοκο, απλώς δεν υφίσταται. Ακριβώς αυτές οι αντιλήψεις τους κάνουν αδιάστατους και κυνικούς.

Στην επαρχία φέτος είχαμε και πολλές επισκέψεις απο διάφορες ελληνικές πόλεις. Άλλωστε γι' αυτούς γίνονται όλα. Για την ακρίβεια, για τα λεφτά τους. Λούμπεν και ξιπασμένοι μικροαστοί που φέρουν – και εκθειάζουν – μια καταναλωτική κουλτούρα έκαναν την εμφάνισή τους απο τις πρώτες εβδομάδες του καλοκαιριού. Τον Αύγουστο η τουριστική ρυπαρότητα πήρε τρομακτικές διαστάσεις. Κάθε λογής φρεσκοπλυμένα σκουπίδια του αστικού ονείρου έκαναν την εμφάνισή τους. Ρούχα και αυτοκίνητα που πλαισίωναν και έντυναν τα εν ζωή κουφάρια τους, ανάγκασαν τους ντόπιους να βγάλουν απ' τις τουλάπες τους τα ρούχα που τους θυμίζουν άλλες, καλύτερες γι αυτούς, εποχές.

Σήμερα, οι περισσότεροι, είναι περίπου 60άρης, 70άρηδες. Τότε, αρχές του 90> θυμούνται γεμάτοι νοσταλγία, όταν τους «κράταγαν τα πόδια τους» όπως λένε, ήταν περίπου 40-50 χρονών. Γεμάτοι δύναμη και όρεξη, περηφανεύονται, που εκτονωνόνταν πάνω στα ημίγυμνα σώματα κοριτσιών από το πρώην ανατολικό μπλοκ που, σφίγγοντας τα δόντια, χόρευαν στα κωλόμπαρα της επαρχίας, εκεί όπου αυτοί οι ίδιοι σκορπούσαν τις αγροτικές επιδοτήσεις τους κερνώντας παρέες βιαστών.

Αρχές του 90> ήταν πάλι, όταν αυτός «ο μεσόκοπος γέρος» που κάθετα εκεί, με το σφιγγμένο στόμα, ανάμεσα στους γονείς μας, με τα έντονα βαθουλώματα και τις χαρακίες στο πρόσωπό του, λάφυρα εκείνης της εποχής, αγανακτισμένος, έπαιρνε την καραμπίνα και πυροβολούσε τους Αλβανούς που δούλευαν στις ελιές. «Σωστός λεβεντης», λένε απευθυνόμενοι στα παιδιά τους γεμάτοι θαυμασμό. Όσες/οι βιώσαμε την ελληνική εμπειρία στις αρχές το 90>, φτύνουμε έχθρα, θλίψη και μίσος στα τομάρια αυτών των «αξιόεβαστων» γερόντων και των θαυμαστών απογόνων τους. Οι πιο νέοι, ως άλλα γερασμένα μυαλά που πασχίζουν να κερδίσουν την εκτίμηση των μεγαλύτερων ελληνόψυχων, σήμερα σπουδαστές στην Αθήνα κυρίως, γεμάτοι δέος από τις αφηγήσεις των γονιών τους, νιώθουν υποχρεωμένοι να εκφράσουν κι αυτοί μια νοσταλγία για τις εποχές που, ως «πιτσιρικάδες», κυνηγούσαν «γύφτους». Αυτή η μπόχα της ελληνίλας που εκπέμπουν, κάνει την μετακίνηση του ενδιαφέροντος, προς άλλες κοινωνίες, να φαντάζει αδύνατη. Βέβαια, όσο ασχολείσαι με τον ντόπιο βούρκο, το μυαλό σου κινδυνεύει να φλιπάρει.

Με τούτα και με 'κείνα, η ελληνική ψυχή ικανοποιήθηκε και φέτος. Η αρρενωπή ταυτότητα ξεσκονίστηκε. Το καλοκαίρι πέρασε, και μάλιστα γρήγορα. Γρήγορα για τουρίστες και ντόπιους. Αργά, βασιανιστικά αργά για εμάς τους και τις εξοστρακισμένες. Μετανάστ(ρι)ες, πούστρες, χοντρές/ους, μαύρους/ες, Ρομ, ΑΜΕΑ κλπ.

Γρήγορα πέρασε, όμως, και για τα μικρά μου φιλαράκια, τους μικρούς Ρομά. Η σχολική περίοδος πλησίασε και το σχολείο άνοιξε τις, για τους μικρούς απαρηγόρητους Ρομά, αίθουσες. Αυτά τα ατίθασα σπουργιτάκια, από Σεπτέμβριο, θα αναγκαστούν να αφήσουν τα αυτοσχέδια παιχνίδια τους. Το νερό από το λάστιχο δεν θα τρέχει πια άφθονα να βρέχει τα μικρά ξυπόλυτα ποδαράκια τους. Στις πολύχρωμες αυλές τους δεν θα ακούγεται τόσο συχνά η χαοτική βουή από τις παιδιάστικες φωνούλες τους. Όσα μπορέσουν να πάνε σχολείο φέτος, θ' αφήσουν την ασφάλεια της κρυψώνας τους και από 11/9 θα αντιμετωπίσουν το κτήνος που λέγεται ελληνική επαρχιώτικη κοινωνία. Η αυτοπεποιθησιακή ντόπια που πήραν από τους ανέμελους μήνες του καλοκαιριού και τα ζωηρά φιλαράκια τους, θα τους συντροφεύει τις στιγμές που τα γεμάτα δηλητήριο περιφροντικά βλέμματα των βοθρολυμάτων που οι συμμαθητ(ρι)ες τους έχουν για γονείς, πέσουν πάνω τους. Με την αρχή του σχολείου η ζωή τους θα γίνει δυσκολότερη με ανύπαρκτες προοπτικές σε μία εξολοκλήρου ρατσιστική κοινωνία ελληνορθόδοξων αποβρασμάτων. Όσα δεν μπόρεσαν να πάνε σχολείο, θα προσμέμουν όμορφες και πίκρες ιστορίες από τα αδελφάκια τους. Αυτά τα μικρούλια και τα παιδιά των εναπομείναντων μεταναστών είναι που έδωσαν χρώμα και ζωή σ' αυτό το σκοτεινό πηγάδι αλλά και στη μικρή παιδική χαρά του χωριού. Αυτό το καλοκαίρι ανήκε ασυζητητί σε αυτά.

Ως παρατηρητής που κουβαλάει στοιχεία ανεπιθύμητα προς αυτόν το βλαβερό ανθρώπινο όχλο και με τα ανθελληνικά ένστικτα σε εγρήγορση, ομολογώ, είναι απερίγραπτη αυτή η αίσθηση εσωτερικής επάρκειας και αυτοσεβασμού που σου δημιουργείται βρισκόμενος ανάμεσα τους για λίγο. Αυτό το μαζεμένο βασίλειο του πηχτού κιτς, αυτά τα νυσταγμένα νλίθια βλέμματα των μισθωτών σκλάβων από τις μεγαλουπόλεις που κοιτάνε τα ρολόγια από συνήθεια που προδίδει την αγχώδη ζωή τους, ο μεγάλος όρο ηλικίας των ντόπιων καθαρμάτων και ο συχνός ήχος τον πένθιμων καμπαναριών, σου θυμίζουν πως όλα βαίνουν καλώς. Αυτό το εισπράττεις και από τα γλοιώδη χαμόγελα που ανταλλάσσουν μεταξύ τους. Η ίδια και απαράλλακτη επιβαλλόμενη καθημερινότητα από ασφυκτικούς κοινωνικούς περίγυρους που δεν σου επιτρέπουν να κάνεις βήμα χωρίς τη δική τους συγκατάθεση. Για ένα βράδυ βγάζουν τη μιζέρια από το πρόσωπο και βάζουν τη μάσκα του γλυκομίλητου που στάζει δηλητήριο. Εστιάζοντας σ' αυτές τις σχέσεις που έχουν αναπτύξει οι έλληνες τηλεθεατές της ζωής μεταξύ τους, δεν είναι δύσκολο να συνειδητοποιήσεις τα γοργά βήματα της εξέλιξής σου. Η αποδόμηση της ανδρικής κυριαρχίας αναβλήθηκε και αυτό το καλοκαίρι. Αυτή η ολέθρια ανδρική ηγεμονία που, ως καθιερωμένη νόρμα, ζυγίζει το άλλο φύλο (γιατί στην επαρχία δεν νοείται άλλο φύλο εκτός από αυτά που έχει αποδεχτεί η ορθόδοξη εκκλησία) με τους όρους της.

Η ελληνική επαρχία το καλοκαίρι, εάν δεν ήταν εγκληματική, θα ήταν απλώς μια αδιάκοπη ροή γεγονότων χωρίς νόημα. Το χειμώνα η μιζέρια ξεδιπλώνεται κάνοντας τους μόνιμους κατοίκους να φαίνονται σαν σκιές που σέρνουν την θλιβερή τους ύπαρξη εδώ κι εκεί, περιμένοντας να έρθει ο σωματικός τους θάνατος. Μονότονα.

Ένας Αλβανός μετανάστης που ζει κι εργάζεται στη Μεσοημία